

Sebastià Bennasar

Ricard Zaplana

La revolta dels mitjons

Estrella Polar

Sebastià Bennasar

La revolta dels mitjons

Il·lustracions de Ricard Zaplana

Estrella Polar

Estrella Polar

© del text: Sebastià Bennasar, 2019

© de les il·lustracions: Ricard Zaplana, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2019

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2019

ISBN: 978-84-9137-719-1

Dipòsit legal: B. 162-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

I

Mitjons que desapareixen

—A cada bugada hi perdem un mitjó; això no pot continuar així. Ja és la tercera vegada que en surten desaparellats, aquest hivern.

—Has provat de mirar que no s'hagin quedat al filtre? De vegades passa, i darrerament aquesta rentadora fa molt el burro, no trobes?

—Doncs ara no és el moment de canviar-la, no en tenim ni cinc, així que haurà de durar una mica més. Sempre és més barat comprar mitjons que no pas una rentadora.

—Sí, és clar, això sí. I segur que les coses milloraran, ja ho veuràs.

—Això ja no ho tinc tan clar. Si com a mínim ens truquessin d'alguna altra feina...

—No pateixis tant, ja veuràs com ens en sortirem, com sempre.

—Ja, però no és manera de viure, amb aquesta incertesa, que ja no tenim vint anys, i a sobre hi ha els nens; ara tenim responsabilitats... És cansat viure sempre així, amb l'aigua al coll. Sort en tenim de tu, que ets una gran administradora i que sempre aconsegueixes que no falti un plat a taula.

—I sort que ens estimem, oi?

—I tant.

La Martina havia sentit aquella conversa moltes vegades en els darrers mesos i sabia perfectament que, a casa, les coses no acabaven de rutllar. La mare mirava d'estalviar tant com podia i el pare havia acabat agafant qualsevol de les feines que li oferien. Ja feia molts mesos que aquell periodista que feia d'escriptor, o aquell escriptor que feia de periodista, havia perdut la feina fixa a la redacció d'un diari de la ciutat, i sobrevivia escrivint textos d'encàrrec, articles mal pagats, i fins i tot intentava provar sort als premis literaris. La Martina no entenia gaire bé com funcionava aquell procediment, però li encantava acompanyar el pare a l'oficina de correus amb els embalums, i sobretot era fascinant veure l'ale-

gria que tenia quan de tant en tant en guanyava algun. El que no sabia era si el guany compensava tots els esforços fets fins en aquell moment.

La seva mare era traductora i treballava des de casa, però també la sentia queixar-se que cada vegada hi havia menys feina i li arribaven menys encàrrecs. La Martina estava contenta i preocupada alhora. Estava contenta perquè tenia els pares més temps per a ella i per al seu germanet, en Pol, però estava preocupada perquè veia com s'angoixaven per la manca de diners. A ella, com que el peix i la carn no li agradaven gaire, ja li estava bé que no en poguessin comprar sovint. En canvi, adorava els macarrons, i fins i tot es menjava molt de gust algunes verdures.

A la Martina li agradava molt que el seu pare es guanyés la vida escrivint històries. A l'escola fins i tot una vegada havien llegit un conte que ell havia publicat, i encara ara recordava la satisfacció que va sentir quan la mestra, la senyoreta Helena, que tenia els cabells vermells com el foc i que alguns alumnes deien que era una fada bona que feia encanteris, li va dir: «Quina sort, tenir un pare amb aquesta imaginació». El que no sabia la senyoreta Helena és que el pare de la Martina només posava per escrit les històries que

li explicaven la mare, l'àvia i ella mateixa, ja que, a casa, les que de veritat tenien imaginació eren les dones. Ell, el pare, tenia talent per posar-les per escrit, però no per inventar-les. Tot i això, a ella ja li semblava un talent molt especial, perquè escrivint feia feliços molts nens que podien llegir les històries que ella sempre havia sentit a casa.

I és que l'afició als llibres, a la lectura i a la màgia de les històries era una cosa que a casa seva venia de lluny. L'àvia i l'avi havien tingut una llibreria a París durant molts anys. Es veu que hi van haver d'anar a viure perquè quan eren petits hi havia hagut una guerra i després en van haver de passar una altra, però van tenir sort i a ells no els van fer res, tot i que a cap dels dos no els agradava parlar-ne. Segui com sigui, el cas és que van poder muntar una petita llibreria a París, i quan l'avi es va morir va ser l'àvia qui va quedar-se amb el negoci i va tirar-lo endavant. Tanmateix, més tard, quan es va jubilar, va venir a Barcelona.

Això era abans que la Martina naixés, però ara encara de tant en tant anava a donar un cop de mà a una llibreria infantil de l'Eixample.

Allà s'ho passava molt bé explicant contes als nens en veu alta i fins i tot despatxava si l'ocasió ho requeria. Sempre deia que la cara d'il·lusió d'un nen quan li regalaven un llibre era un dels tresors més grans que existien.

2

El pla de la Martina

La Martina va vestir-se ràpidament; no volia fer tard a l'escola perquè en duia una de cap. Per poder dur a terme els seus plans, però, necessitava trobar-se amb els seus amics i explicar-los què volia fer i saber si podia comptar amb ells. Estava gairebé segura que s'apuntarien a l'aventura, però ni ella mateixa sabia encara quina gran aventura estava a punt de començar.

—Martina, ja estàs a punt?

—Sí, mama, només em falta cordar-me les sabates.

—Cordar-te les sabates? Però si sempre et renyo perquè te les treus sense descordar-les!

—Sí, però avui és dimarts, toca educació físi-

ca i m'estic cordant les bot-
tes de bàsquet.

—Tens raó, fi-
lla, ja no sé en
quin dia visc. Afa-
nya't, que avui és el papa qui et portarà al col-
le, que jo tinc feina.

—Que bé, no?

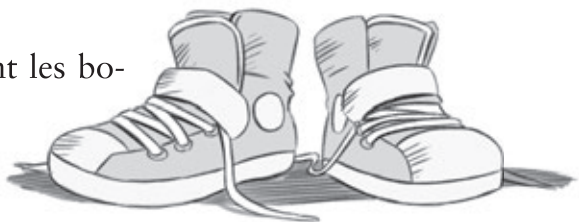
—Que no t'agrada que et porti al col·le?

—Sí, m'agrada molt, però és una bona notí-
cia que tinguis feina, no?

—Saps, moltes vegades em sorprèn que no-
més tinguis vuit anys. T'has fet molt gran, filleta,
i t'estimo molt.

—Jo també, mama. Papa! Marxem? No vull
fer tard.

La Martina s'alegrava que la seva mare tin-
gués feina; últimament la veia una mica angoixa-
da, i quan la mare s'angoixava, a casa seva eren
freqüents els crits i els malentesos. Ella es feia
fonedissa a la seva habitació i es bellugava tan
poc com podia. Així, se submergia en el fantàstic
món dels llibres que l'acompanyaven. L'única
cosa que la Martina trobava a faltar era un ger-
manet o una germaneta per poder-hi jugar, però,
és clar, potser no tindria la tranquil·litat de la

qual gaudia ara. En Pol era massa petit, encara, i no podien jugar plegats.

Van arribar a l'escola al cap de deu minuts. Realment, la tenien a tocar de casa, perquè al seu barri, a Gràcia, tot era a tocar. La Martina va saludar la Marta, l'encarregada de la porteria, que sempre rebia els nens amb un somriure amable i franc, contenta de tenir-los allà, i se'n va anar corrents a buscar els seus amics, no sense abans recordar al pare que l'anés a buscar al migdia i que li comprés alguna cosa a la mare, que era el seu sant.

—Quina sort que et tenim d'agenda, Martina, ja no me'n recordava.

—Això és perquè sempre ets al teu món.

El pare de la Martina va marxar amb aquella frase de la filla al cap i no sabia si prendre-s'ho com un elogi o com un retret. Al cap i a la fi, passar la vida en mons aliens era la seva feina. I sempre que li preguntaven per què s'havia fet escriptor responia ben sincerament:

—Perquè no sé fer res més.

I era cert, aquell home sabia fer ben poques coses, però, en canvi, tenia un do amb les paraules, havia nascut per fer feliços els seus lectors amb les històries que plasmava sobre el paper.

De fet, en aquell moment frisava per tornar a casa. Tenia un cocodril a mitja digestió.

L'Oleg era el millor amic de l'escola de la Martina. La seva mare era islandesa, s'havia cansat del fred i de la neu i havien vingut a viure a Barcelona feia uns quants anys, quan l'Oleg en tenia cinc. El seu pare havia trobat una bona feina al port i la família era feliç. Tots menys ell, que odiava la calor i l'estiu. L'Oleg ho havia dit a casa seva: volia tornar a Islàndia, volia tornar a sentir el fred a la pell, no volia haver de suar mai més i odiava el dia en què van venir a viure a Barcelona, que li semblava la pitjor ciutat del món, amb els cotxes, la brutícia, el soroll i el sol, que de totes les coses que odiava era la que més el molestava. Volia tornar a Islàndia i comptava els dies que li faltaven per ser major d'edat. Quan fes divuit anys, el primer que faria seria tornar al seu país. Si bé l'Oleg era el millor amic de la Martina, la Martina era l'única amiga de l'Oleg. No n'havia fet cap més, i tampoc no en volia. «Així, el dia que marxi no m'hauré d'acomiar més que de tu. I així, si només et tinc a tu, et podré convidar a venir a Islàndia sempre que vulguis», li havia dit; era la demostració d'amor fraternal més gran que mai havia fet

aquell noi. Al principi havia intentat suspendre totes les assignatures, però quan es va adonar que suspendre-ho tot implicaria haver de repetir curs i perdre-la a ella, va optar per la via assenyada i va deixar de fer bestieses. Es va posar un objectiu: que el temps passés com més aviat millor per fer-se gran i poder decidir sobre la seva vida. Ara que només sentia a parlar de crisi econòmica i de gent que estava a l'atur, pregava perquè al seu pare l'acomiadessin de la feina i la família no tingués altre remei que tornar a Islàndia. Era una actitud completament egoista, però l'Oleg deia que ell també tenia dret a opinar i que no hi podia fer res, si odiava l'estiu i la calor,

que segur que ell era mig elf i que per això tenia mania a la ciutat. És clar que, si te'l miraves bé, baixet, grassonet i amb el cul feixuc, era gairebé impossible pensar que aquell nen pogués tenir res a veure amb els elfs. Però l'Oleg ho sabia tot, d'aquelles meravelloses criatures del folklore islandès, i si deia que venia dels elfs, potser era veritat.

—Oleg, he de parlar amb tu.

—Digues.

—A casa teva també desapareixen els mitjons quan els posen a la rentadora?

—Doncs, mira, ara que ho dius, la mare es queixa molt d'això; sembla que ens en falten tot sovint. Però què t'ha agafat a tu, ara, amb els mitjons?

—Crec, estimat mig elf, que som a les portes d'una gran aventura.

—M'encanten les aventures.

La Martina li va explicar que a casa seva també es perdien els mitjons. No en cada bugada, però sí força sovint.

—La meva mare n'està farta, ja saps que últimament les coses no van gaire bé a casa pel que fa als diners i, és clar, perdre els mitjons no els fa gens de gràcia.

—És lògic.

—Però he estat pensant i estic convençuda que a la rentadora hi ha la porta d'entrada a un altre món i que són els habitants d'aquest altre món els qui ens agafen els mitjons.

—Vols dir que no has tingut una sobredosi de *Les cròniques de Nàrnia*?

—No, Oleg, parlo seriosament, hi ha d'haver una possibilitat d'accedir a una altra realitat a través de les rentadores.

—I ara em diràs que pretens ficar-t'hi i esperar a veure què passa.

—Justa la fusta.

—Saps?, de vegades m'agradaria saber per què soc amic teu.

—Què vols dir?

—Que no hi tens res, dins d'aquest cap tan dur. Com vols entrar dins d'una rentadora? És impossible, no hi cabem de cap de les maneres.

—A les de casa nostra no, però n'hi ha unes on sí que hi cabem.

—Quines?

—Les de la bugaderia.

A la Martina i a l'Oleg els agradava molt anar a la bugaderia que hi havia al carrer de Ros d'Olano, a la cantonada amb Torrent de l'Olla.

Per a ells era impensable que una casa no tingués rentadora, però es veu que a Gràcia n'hi havia que no en tenien, ja que molts estrangers que hi vivien preferien aquell mètode: agafaven la roba, unes monedes i un llibre, i s'esperaven llegint que la bugada s'acabés. I, certament, aquelles rentadores eren molt grosses. Havia estat l'Oleg qui li havia descobert la bugaderia a la Martina. Sempre deia que aquell era un negoci fascinant i s'havia fixat que una senyora que hi anava sovint era igual que la Cornelia Funke, la seva escriptora preferida.

—Tenim un problema, que és aconseguir entrar en una de les rentadores sense que ens vegin. No ho podem fer de nit, perquè no ens podem escapar de casa, així que haurem de ser molt ràpids.

—D'acord, Oleg, creus que ho hauríem de dir a algú més?

—Què vols dir?

—Que estaria bé que algú ens cobris les espatlles. I si no podem tornar?

—A qui l'hi diries? A l'Isa?

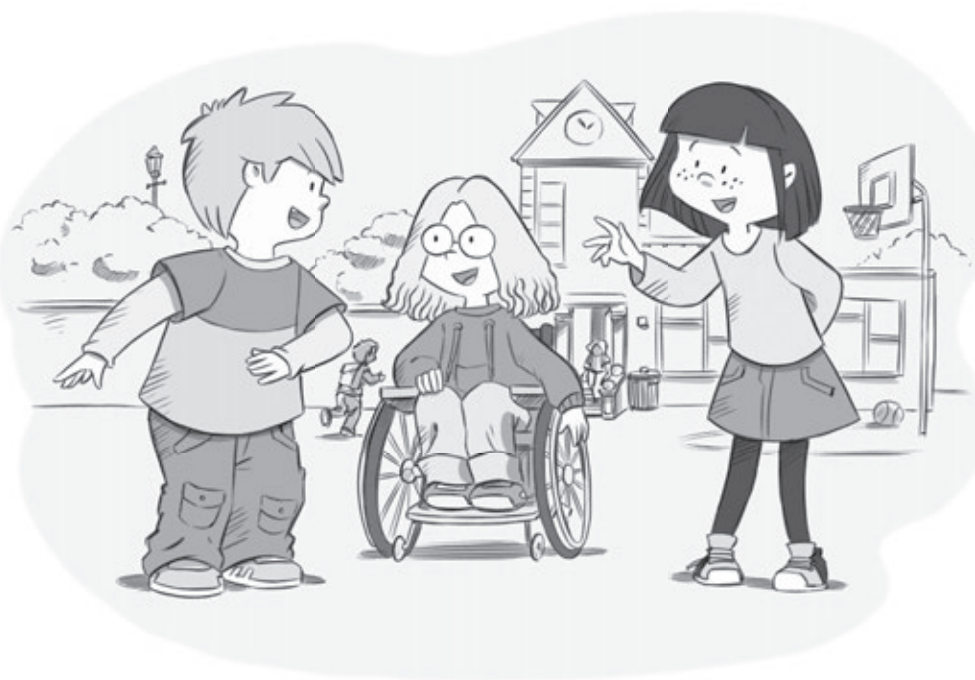
—Se t'acut algú millor?

—No, certament. I a ella també li farà il·lusió participar d'alguna manera en l'aventura. A més

a més, ens pot anar molt bé per distreure l'atenció de l'encarregat.

—Sí, en això no hi havia pensat.

L'Isa era l'altra gran amiga de la Martina i de mica en mica havia començat a caure-li bé a l'Oleg. Anava en cadira de rodes perquè quan era molt petita havia tingut un accident, però la gent quasi mai no se n'adonava. L'Isa feia de tot.

A la seva manera, però de tot. I, és clar, va estar entusiasmada de participar en l'aventura.

—Mira, no t'ofenguis, però no sabem què hi ha a l'altre costat i, a més, és del tot impossible que la cadira de rodes es pugui plegar dins d'una rentadora. I, la veritat, necessitem algú intel·ligent que ens pugui rescatar si no tornem.

—D'acord, no patiu, nois. Us cobriré les espatlles i distrauré l'encarregat. Crec que són dues missions prou importants. Però, a canvi, haureu de pagar un preu.

—Quin preu?

—Ja ho sabeu; el de sempre.

I és que a l'Isa li encantaven els xiclets de menta que venien en una botiga del centre de Barcelona on podia anar ben poques vegades, així que quan algú li demanava un favor se'l cobrava amb aquestes lllaminadures.

—Va, que de cap manera no hauríeu trobat un còmplice tan barat.

En allò possiblement tenia raó, així que van convenir que li comprarien un munt de xiclets el proper cop que anessin al centre. S'haurien de rascar la butxaca, però era evident que no podien renunciar a l'aventura, així que van acceptar el tracte. A més a més, l'Isa era de bona pasta i sem-

pre acabava compartint amb ells aquells xiclets boníssims!

Van quedar que iniciarien l'aventura l'endemà, que era divendres i els seus pares, a la tarda, sempre els donaven permís per sortir a fer un tomb pel barri. Pensaven que amb una estoneta curta en tindrien prou: ficar-se dins la rentadora, treure el cap allà on fos que conduís el passadís secret, si és que existia, i, vinga, cap a casa, que els divendres hi havia truita de patates i pa amb tomàquet, amb un formatge molt bo que l'àvia portava de la plaça, i la Martina no s'ho volia perdre de cap de les maneres. Era el seu sopar preferit!